גנו של בורנט

ליידי גריגורי

לפני זמן רב היה מלך באירלנד והיו לו שלושה בנים, שאחד מהם היה קצת טיפש. קרה שהמלך חלה. הוא קרא לבנים שלו ואמר כי הדבר היחיד שיכול לרפא אותו הם תפוחים מגנו של ברנט. הוא ביקש מהם שילכו לחפש את הגן, כי הוא במקום רחוק ואיש לא ידע איפה זה.
שלושת הבנים רתמו את הסוסיהם ויצאו לדרך ביחד. אך כשהגיעו לפרשת דרכים החליטו שכל אחד מהם יבחר דרך אחרת ויחפש לבדו את גנו של בורנט. הם נדברו להפגש באותו המקום כעבור שנה ויום.
הבן השלישי שהיה, כאמור, קצת טיפש, בחר את הדרך המשובשת ביותר והלך בה עד שהגיע לבית שלצד הדרך. הוא נכנס וראה שם איש זקן שאמר לו מיד "יבורך בואו של בן מלך אירלנד!"
הבן הופתע כי לא חשב שמישהו יכיר אותו. אבל הזקן קיבל אותו יפה ובמשך הזמן הבן שאל האם הוא יודע איפה גנו של בורנט.
"אני בן מאה שנה" אמר הזקן "ועוד לא שמעתי על המקום הזה. אבל האח שלי, שהוא גדול ממני במאה שנה, יתכן וידע."
לכן למחרת הזקן נתן לבן המלך סירה, וכוון אותו איך להגיע לביתו של האח. גם שם קיבלו אותו יפה, האכילו והשקו אותו, וגם הלינו. אבל כאשר בן המלך שאל על גנו של בורנט אמר הזקן "אני בן מאתיים שנה אבל עוד לא שמעתי על המקום הזה. אבל אל תתייאש, לך לאחי שהוא גדול ממני במאה שנה, ואולי הוא ידע."
וכך למחרת בן המלך נכנס לסירה והפליג למקום בו חי האח השלישי, הגדול מהקודמים, אך כשנשאל על גנו של בורנט אמר "אינני יודע, למרות שאני בן שלוש מאות שנה. אבל אוכל להגיד לך מי כן ידע. תמשיך להפליג עד שתגיע לחוף של אגם. שם תמצא ברבור זכר גדול, והוא יכול להגיד לך איפה הגן הזה ואפילו להביא אותך לשם, אם תבקש אותו יפה."

בן המלך המשיך בסירה שלו עד שהגיע למקום בו עמד ברבור זכר גדול.
"האם תוכל להגיד לי איפה גנו של בורנט?" שאל "והאם תוכל להביא אותי לשם?"
"אכן" אמר הברבור "אני מחוייב למי שסיפר לך עלי. אבל התפוחים האלה נשמרים היטב על ידי שלושה זאבים. הם ערים תמיד וישנים רק שלוש שעות כל שבע שנים. אבל מאחר שבדיוק הגיעו אותן שלוש השעות בהן הם ישנים, אוכל להביא אותך לשם."
הוא פרש את כנפיו והזמין את בן המלך להתיישב על גבו. אמנם לקח לו זמן להמריא עם האיש הכבד על גבו, אך בסוף התרומם לאוויר והביא את בן המלך אל גנו של בורנט. סביב הגן עמד קיר גבוה, אבל הברבור עבר מעליו, והוריד את בן המלך בגן. הבחור מילא שק שלם בתפוחים מהגן, וכשגמר התהלך סביב עד שראה בית קטן בגן. הוא נכנס פנימה וראה שם נערה יפהפה ישנה. הוא לא רצה להעיר אותה, אבל מצא לידה טבעות וביריות זהב, ואותן לקח אתו.
כעת הוא עלה שוב על גבו של הברבור. הציפור ניסתה להמריא שוב ושוב כי כעת נוסף לבחור עמוסה הייתה גם בתפוחים, אבל בסוף הצליחה להתרומם לאוויר והביאה אותו לביתו של הזקן.
בנו של המלך נתן לזקן תפוח אחד, וזה נגס בו ותוך רגע כל שנות גילו ירדו ממנו והפך לנער בן חמש-עשרה.
כך היה גם לשני הזקנים האחרים, להם בן המלך נתן את התפוחים.
אחרי כל זה הבן הטיפש, במקום ללכת הביתה לאבא המלך, חזר לפרשת הדרכים ומאחר שעברה כבר שנה ויום התיישב בצל העץ כדי לחכות לאחים שלו. כך ישב ונרדם.
כעבור זמן חזרו גם שני האחים האחרים וראו אותו עם שק התפוחים. הם גנבו לו את השק, חזרו לאביהם ונתנו לו לאכול את התפוחים, והוא הבריא מיד. אך הם גם סיפרו למלך שהבן הטיפש הביא תפוחי רעל שעלולים היו להמית אותו.
הדבר הכעיס את המלך והוא אמר למשרת שלו "לך ליער איפה שיושב הבן הטיפש שלי והרוג אותו. כרות את לבו מגופו וזרוק אותו לכלבים שבשער, כי

אינני רוצה אותו או כל דבר אחר שלו."
המשרת הלך ליער אך ריחם על הצעיר וכשזה שאל "מדוע אמר לך אבא להרוג אותי?" המשרת סיפר לו על כעסו של המלך. ואז אמר הצעיר "כנס ליער ותראה שם חוגלה. הרוג אותה ותוציא את לבה, כי הוא דומה ללב אדם. הביא את הלב לביתו של אבי וזרוק אותו לכלבים."
המשרת ריחם על הצעיר ועשה כך, ובן המלך נשאר ביער.
לא עבר זמן רב ולביתו של המלך הגיעה אישה צעירה יפה במרכבה רתומה לארבעה סוסים. היא פנתה למלך ואמרה "שלח לי הנה את בעלי לעתיד".
המלך שלח אליה את הבן הראשון והיא שאלה אותו "האם אתה לקחת תפוחים מהגן שלי?" והוא ענה "כן, אני." ואז היא שאלה "ומה לקחת מהבית שלי?" וזה התחיל להמציא שקרים, שלקח דבר זה או אחר. על זה היא נתנה לו סתירה חזקה עד שראשו הפך קשה כמו אבן בקיר.
אזי המלך שלח אליה את הבן השני והיא שאלה אותו אותן השאלות, וגם הוא ניסה לשקר וקיבל סתירה, שהפכה את ראשו לאבן.
כשהמלך שמע זאת, הבין ששני הבנים שלו שיקרו ולא הם שהביאו את התפוחים, אלא דווקא הבן הצעיר. הוא התחיל להתאבל מאוד על כך שלא יראה אותו יותר חי.
כשהמשרת שמע זאת אמר "אולי תרצה לדעת אם בנך חי?" "ארצה זאת מכל לבי" ענה המלך.
"הוא חי ומתגורר ביער." אמר המשרת.
כשהגברת הצעירה שמעה זאת, ביקשה מיד מהמשרת שיוביל אותה לצעיר, והם הלכו לשם ומצאו אותו, מתגורר על עץ ומתקיים מאגוזים ופירות יער.
"האם אתה לקחת תפוחים מגני?" שאלה הצעירה.
"כן, אני זה" ענה בן המלך. "ומה לקחת מביתי?" שאלה. והוא שם את ידו בכיסו והוציא את טבעות ובריות הזהב.
אזי היא ידעה שהוא האיש ונישאה לו והם חיו עוד זמן רב ביחד, ושמחה רבה הייתה בביתו של מלך אירלנד.